

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Treballar per un nou horitzó

Urgeix un treball pacient de diàleg pel reagrupament

Els progressistes vam reunir dis-sabte passat una assemblea extraordinària per elegir la Comissió Política Nacional, substituint la que va presentar la dimissió l'11 de maig després de la desfeta electoral del 7 d'abril.

Després de les eleccions diverses veus, totes interessades i amb un posicionament conegut d'animadversió vers el que som i el que representem, feien surar l'opinió que Progressistes-SDP estàvem condemnats a des-saparèixer.

Però la nostra gent no pensava pas el mateix. Per això hem pogut conformar una nova executiva que reflecteix el nostre esperit de renovació. Hi hem incorporat joves preparats i disposats a assegurar el relleu generacional i reforçar el moviment progressista.

D'ençà del 7 d'abril la dreta andorrana (DA + Liberals + Ciutadans Compromesos) domina l'escena política i al seu davant, al Consell General, els socialistes i la tercera via conservadora es presenten com les dues úniques alternatives.

Allí on no es volia majoria absoluta, el resultat electoral ha fet que, després d'una campanya d'assetjament i enderroc duta a terme per liberals i socialistes, la majoria de DA de 15 consellers s'ha convertit en una majoria reforçada de 17 consellers.

La raó essencial d'aquest desastre rau en l'absència d'una perspectiva d'alternativa progressista que pugui federar els enfadaments i les aspiracions entorn d'un projecte polític de

clara transformació de la societat andorrana.

No acceptem que aquest escenari hagi de quedar immòbil, inamovible. Tenim l'obligació de proposar un nou horitzó. I podem fer-ho.

Ara toca parlar-se i escoltar-se, respectar-se per poder avançar.

I per fer-ho cal compaginar la lluita per les exigències socials amb les exigències ecològiques, de respecte al medi ambient.

Andorra necessita una visió i no una suma de propostes incoherents

Però aquest parlar i escoltar no es pot limitar al diàleg entre formacions polítiques, que no serà suficient per moure muntanyes, per tornar a donar confiança i esperança.

Les portes i les finestres s'han d'obrir de bat a bat a la ciutadania, a la vitalitat associativa, al món sindical, als espais culturals crítics, als que lluiten cada dia, a peu de carrer, contra les opressions. Hi ha moltes ciutadanes i ciutadans que estan disposats a unir les seves energies per obrir una perspectiva de progrés, perquè no se senten representats per ningú al Consell General.

Aquesta força, aquestes forces, existeixen en la societat andorrana, però no han assolit encara una traducció en l'espai polític.

És aquest desfasament, aquest desajustament, que els progressistes volem contribuir a compensar i omplir.

Progressistes-SDP comencem aquesta setmana un treball pacient, tant com urgent, de diàleg, d'obertura, d'experimentació cívica, pel reagrupament, pas previ per a emetre una proposta política que empenyi cap a un nou horitzó.

Cal visió, sentit, entusiasme, perquè s'endegui una dinàmica que es fixi com a objectiu esdevenir majoritària.

Perquè Andorra necessita una visió més que no pas una suma d'enrabiades i de propostes incoherents.

Lluny del ressentiment i de l'odi com a motor que alguns encara manifestaven fa pocs dies a la premsa. Hem de fer viure un horitzó comú de progrés.

Ens en sortirem si som capaços d'assumir i compartir un pluralisme autèntic que permeti alliberar noves coherències compartides.

Qualsevulla pretensió –i ja l'hem vist surar– d'adhesió vergonyant, o de submissió al darrere de qualsevol dels corrents ideològics que conformen l'ampli espai que convé federar es traduirà per un fracàs a curt o a mitjà termini.

Necessitem temps però no podem esperar que el temps ho solucioni tot. I val a dir que és fals que el temps tot ho cura: si no s'articulen solucions, a Andorra continuarà aprofundint-se la divisió i seguiran manant els mateixos de sempre.